

krigen i Korea, da disse lande officielt af De Forenede Nationer var erklæret aggressorer i Koreakonflikten.

Efter yderligere en kort ordveksling mellem den sovjetiske og den amerikanske repræsentant sættes generalsekretærens rapport til afstemning. 66 lande stemte for, 9 (østmagterne) imod, medens 6 afholdt sig fra at stemme (Den forenede arabiske Republik, Jordan, Marokko, Saudi-Arabien, Sudan og Yemen).

14. Palæstinaflygtninge.

(Dagsordenens punkt 27).

Det særlige politiske udvalg behandlede i 18 møder mellem den 10. november og 8. december 1959 den årlige beretning fra direktøren for De Forenede Nationers hjælpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Den nære Orient (UNRWA) samt et af generalsekretæren udarbejdet forslag vedrørende fortsat hjælp til disse flygtninge. I direktørens beretning (fra 1. juli 1958-30. juni 1959) udtaltes det bl. a., at indtil en politisk løsning er fundet på problemet, ville organisationens væsentlige rolle være at yde den fornødne hjælp. Flygtningene og de arabiske værtslande modsatte sig udviklingsprojekter, som ville betyde arbejde til flygtningene, men også slut på håbet om eventuel repatriering.

Organisationens budget for 1959 er på 38,9 millioner dollars, og ved rapportens afgivelse manglede der på indtægtssiden 1,6 millioner dollars. Direktøren udtrykker i rapporten håb om yderligere bidrag fra medlemslandene.

I sin erklæring til plenarforsamlingen foreslog generalsekretæren fortsættelse af UNRWA i forbindelse med visse forbedringer i den tekniske ledelse, indbefattet en berigtigelse af personlister for udlevering af rationer; endvidere at herbergsstaternes regeringer overtog det primære ansvar for undervisningen.

Under generaldebatten, som væsentlig var præget af meningsudvekslingen mellem Israel og de arabiske lande, fremhævede den danske delegerede, folketingsmand *Karl Bøgholm*, bl. a. betydningen af, at der skaffes midler til UNRWAs uddannelsesarbejde, og at flere stater bidrager til UNRWA både af finansielle grunde og som en moralsk støtte. Endvidere understregedes

det, at flygtningene, så længe de ikke er økonomisk engageret i Det mellemste Østen, er en stadig trussel mod den politiske stabilitet i dette område, og at derhos ingen politiske divergenser bør stå i vejen for flygtningenes økonomiske integration. Folketingsmand *Bøgholm* udtalte endvidere, at man fra dansk side opfattede UNRWA som en midlertidig institution, hvis budget derfor ikke bør indlemmes i FN's budget, og hvis — eventuelle — forlængelse bør tidsbegrænses. Danmark støttede tidligere udtalelser under generaldebatten om, at værtslandene bør samarbejde fuldt ud med UNRWA bl. a. ved at lette organisationens arbejde og give den de privilegier og immuniteter, der tilkommer den som et underordnet FN-organ. Endelig opfordrede hr. *Bøgholm* Israel til at fortsætte med at repatriere flygtninge, der har nær familie i Israel, og appellerede til parterne om at søge gennemført den for flygtningenes fremtid så nødvendige politiske forsoning.

Indonesien og Pakistan fremsatte den 7. december 1959 efter forudgående delegationsforhandlinger en revideret tekst til et af dem tidligere fremsat udkast.

I medfør af resolutionens operative paragraffer skulle UNRWAs mandat forlænges tre år fra den 1. juli 1960 at regne; dernæst skulle listerne over de personer, der modtager hjælp fra UNRWA, revideres og de UNRWA som underordnet FN-organ tilkommende privilegier og immuniteter til sikres; endvidere blev opmærksomheden henledt på UNRWAs vanskelige finansielle situation, og der opfordres til, at flere medlemsstater bidrager eller forøger deres bidrag, idet UNRWA bl. a. ikke blot skulle fortsætte nødhjælpsprogrammet, men tillige, i det omfang det er økonomisk muligt, udvide uddannelsesprogrammet.

Imidlertid indeholdt resolutionsforslaget også (i paragraf 4) en opfordring til „The Palestine Conciliation Commission“ om at gøre sig yderligere anstrengelser for at sikre gennemførelsen af indholdet af — den omstridte — paragraf 11 i plenarforsamlingens resolution 194 fra 3. samling i 1948 om tilladelse for de flygtninge, der ønskede det, at vende hjem og erstatning for ejendom til dem, der ikke ville tilbage.

Medens Frankrig, England og Tyrkiet som medlemmer af kommissionen og des-